

Територія натхнення та успіху

29 листопада 1984 року на прикордонній мапі з'явився новий підрозділ, через який протягом наступних 30 років пройшло понад 100 тисяч пацієнтів. Сьогодні Центральний клінічний госпіталь Державної прикордонної служби України святкує свій тридцятий день народження.

Останній бій Євгена Пікуса

У важкому протистоянні на Сході країни гинуть за Батьківщину її кращі сини. 25 серпня у смертельному бою з ворогом закінчилося земне життя патріота, підполковника Євгена Пікуса – мужнього, незламного, вольового і безстрашного офіцера, який залишився вірним Військовій присязі до кінця.

6
стор.

ПРИКОРДОННИК УКРАЇНИ

№ 45 (5443)

28 листопада 2014 року

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Заснована у 1943 році

Навчені Озброєні Відважні

Фото: Євгенія ШКІПІТКА

Ще менш ніж рік тому прикордонники несли в цих місцях службу, маючи при собі лише спецзасоби. Сьогодні ж навіть штатної стрілецької зброї вже явно недостатньо. Адже рівень загрози на рубежі з Росією вимагає постійної «гонки озброєнь».

Так, нещодавно «зелені кашкети» на Донеччині під керівництвом армійських інструкторів успішно опанували зенітно-артилерійські установки та протитанкові ракетні комплекси. Це дозволить у разі потреби вражати не лише повітряні цілі та бронетехніку, а й давати ефективну відсіч агресії з моря.

ЗА МИНУЛИЙ ТИЖДЕНЬ

Державний кордон України перетнуло
1,36 млн. **360** тис.
осіб транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону **47** осіб > з них **22** незаконних мігранти

Вилучено **10** од. зброї > **44** од. боєприпасів

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на **725** тис. грн.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ

■ Стали
Героями України

Президент України Петро Порошенко підписав Указ про присвоєння Героям Небесної Сотні звання Героя України. Підпис під документом Глава Держави поставив під час зустрічі з родинами загиблих активістів. Петро Порошенко уточнив, що згідно з процедурою звання Героя України неможливо присвоїти трьом іноземцям, які загинули під час Революції Гідності. Тому вони будуть нагороджені орденом Героя Небесної Сотні. Крім того, Президент наголосив на важливості покарання винних у загибелі людей під час Революції Гідності. «Це дуже важкий день, дуже трагічний. Важливо, щоб ті, хто вбивав Героїв Небесної Сотні, були покарані», — додав Глава Держави. За його словами є домовленість про те, що одним із перших рішень нового Парламенту стане створення тимчасової слідчої комісії з розслідування злочинів на Майдані.

Сергій ПОЛІЩУК

■ Проект «Стіна»
укріплюється
фінансово

У рамках постанови Уряду «Деякі питання використання 2014 року коштів для здійснення заходів, спрямованих на забезпечення облаштування державного кордону», Кабінет Міністрів прийняв рішення виділити додатково 235 мільйонів гривень на облаштування державного кордону. Нагадаємо, що 11 вересня Рада Національної безпеки і оборони України оприлюднила План заходів щодо охорони українсько-російського кордону та адміністративного кордону з Кримом. Тоді Урядом було виділено перший транш у розмірі 100 млн. гривень. Виділені кошти як і в першому випадку підуть суто на інженерне облаштування спільної з Росією ділянки кордону.

Олена ТАЩИЛІНА

■ Виплати Уряд
гарантує

Уряд України затвердив порядок здійснення соціальних виплат для осіб, які переміщуються з тимчасово окупованої території країни та районів проведення антитерористичної операції. Це закріплено постановою Кабінету Міністрів №637 від 5 листопада. Уряд встановив, що призначення та продовження виплат пенсій, довічних державних стипендій, усіх видів соціальної допомоги та компенсацій, матеріального забезпечення, надання соціальних послуг здійснюються за місцем перебування таких осіб на обліку, що підтверджується довідкою, виданою відповідно до затвердженого Кабміном порядку оформлення й видачі довідки про взяття на облік такої особи. Такі виплати, призначені або продовжені відповідним особам до набуття чинності цієї постанови, здійснюються за фактичним місцем проживання (перебування) у разі видачі їм до 31 грудня 2014 року такої довідки.

Світлана ДЕЙЧУК

НАРАДА

Зниклі – не значить забуті

На превеликий жаль, війни без жертв не буває. Тож на сьогодні маємо сумну статистику – 62 прикордонники загинуло, 350 поранено, 1 перебуває в полоні, місцезнаходження ще 11 військовослужбовців поки що не встановлено. Тож нещодавно в Адміністрації Держприкордонслужби України відбулася селекторна нарада, єдиним питанням на порядку денному якої було обговорення стану справ з пошуку зниклих безвісти прикордонників.

Валентина ЛАЗАРЧУК,
фото Дмитра СЛИВНОГО

Під головуванням заступника Голови ДПСУ генерал-майора Олега Бляшенка представники робочої групи АДПСУ з пошуку військовослужбовців, керівники регіональних управлінь, прикордонних загонів, навчальних закладів Служби, а також представників громадських організацій в режимі онлайн-конференції спілкувалися із сім'ями зниклих безвісти охоронців рубежу.

Для того, аби пошук увінчався успіхом відомство активно співпрацює з СБУ, Генеральною прокуратурою, Міноборони,

штабами Національної гвардії та Антитерористичного центру. Варто зазначити, що в результаті такої взаємодії вже визволено з полону 18 українських прикордонників. Щоправда, одного військовослужбовця поки що звільнити не вдалося.

Будь-яка інформація, що надходить стосовно тих, чиє місцезнаходження невідоме, ретельно перевіряється, передається до взаємодіючих органів і волонтерських організацій. На останніх, до речі, робиться вагомий внесок, адже часто пошуковим групам ДПСУ складно потрапити на територію, підконтрольній незаконним військовим формуванням. Тоді в нагоді стають патріотично налаштовані місцеві жителі, з якими відомчі робочі групи на місцях активно налагоджують співпрацю.

АКТУАЛЬНО

Демаркації бути!

Уряд Білорусі своєю постановою затвердив міжурядову угоду з Україною про Положення про демаркацію державного кордону між країнами. Цей документ визначає порядок демаркації кордону між країнами та є правовою основою діяльності Спільної білорусько-української демаркаційної комісії.

Валентина ЛАЗАРЧУК

«Міністерству закордонних справ доручено направити повідомлення про виконання Республікою Білорусь внутрішньодержавних процедур, необхідних для набрання чинності зазначеної угоди», — наголошується в постанові.

Нагадаємо, Кабінет Міністрів України на своєму засіданні 12 листопада також затвердив угоду про демаркацію держкордону.

Білорусько-українську угоду, якою затверджується Положення про демаркацію держкордону з Україною, підписано 30 липня 2014 року в Чернівці.

Положення визначає порядок демаркації державного кордону між країнами і є правовою основою діяльності Спільної білорусько-української демаркаційної комісії. Крім того, документом передбачається порядок позначення державного кордону та винесення його позначення безпосередньо на місцевість.

ОФІЦІЙНО

Пороми
зв'яжуть держави

Нещодавно Кабінет Міністрів України прийняв розпорядження «Про схвалення Угоди (у формі обміну нотами) між Кабінетом Міністрів України і Урядом Румунії про відкриття міжнародного пункту пропуску через українсько-румунський державний кордон для поромного, пасажирського та вантажного сполучення між населеними пунктами Орлівка (Україна) – Ісакча (Румунія)».

Андрій КУЧЕРОВ

У рамках цього документа створюється договірно-правова основа співробітництва у сфері поромних перевезень між Україною та Румунією, а реалізація положень Угоди дозволить розвинути транспортно-логістичну інфраструктуру на півдні Одеської області, підвищити стандарти безпеки поромних перевезень пасажирів і вантажів між двома країнами.

Крім того, підписання цієї Угоди допоможе залучити додаткові вантажопотоки та сприятиме зміцненню торгово-економічних взаємовідносин між Україною та Румунією.

Угода набуде чинності після обміну нотами між Україною та Румунією.

ДОПОМОГА

За покликом душі

Всеосяжна рука допомоги українського волонтерства не перестає турбуватися про вітчизняних прикордонників. З настанням холодної пори українського правоохоронця зігріють польові опалювальні печі, від застуди врятують противірусні препарати, а діти наших хоробрих воїнів у той час, коли їхні батьки героїчно захищають країну від ворога, безкоштовно відвідують театральні вистави. І все це, безумовно, завдяки старанням небайдужих громадян.

**Максим СОРОКА,
Роман ТКАЧ,
Катерина СОРОКОПУД**

Херсон

Директор Херсонського обласного академічного театру ля-

льок Віктор Морозов, як і чимало свідомих громадян нашої країни, з самого початку бойових дій на Сході держави активно долучався до підтримки, в тому числі матеріальної, української армії. А ще Віктор Олексійович проявив себе в іншому форматі – протягом півроку його театр надає можливість дітям прикордонників без-

коштовно відвідувати театральні вистави. Він розуміє, що будь-яка допомога актуальна, не є виключенням і моральна складова, адже діти – це наше майбутнє.

– Прикордонник – це Герой, – говорить Віктор Олексійович, – людина, яка перша зустрічає ворога, створює надійний заслін, докладає максимум зусиль, аби ми з вами спали спокійно, і, особливо в ці часи, я розумію, на кому лежить величезна відповідальність за безпеку нашої країни. Поки прикордонник на службі, його сім'я, рідні та близькі чекають удома. Постійно жити в тривожному очікуванні теж доволі непросто. Тому так важливо підтримувати і їх, адже прикордоннику, який спокійний за добробут своєї родини, безумовно, служитиметься впевненіше, наскільки це можливо, – розповідав директор.

Суми

До сумських прикордонників вкотре завітали представники місцевого територіального відділення Асоціації платників податків України на чолі з головою ради – Андрієм Фролковим. Благодійники передали охоронцям державних рубежів дві польові опалювальні печі.

– Люди, які сьогодні в надзвичайно складних умовах виконують завдання на кордонах України, ризикуючи при цьому власним життям, не повинні залишатися поза увагою – зазначив Андрій В'ячеславович та запевнив, що подаровані печі дуже зручні й практичні, забезпечать тепло в наметах українських захисників рубежу.

Начальник прикордонного загону полковник Дмитро Ільчинський подякував за підтримку, допомогу та благодійний вклад у забезпечення обороноздатності сумських прикордонників. Вже найближчим часом чудо-печі відправлять до свого місця призначення – зони АТО.

Черкаси

Вже майже рік черкаські онкологи допомагають українській армії. Лікарі збирають кошти, аби за них придбати найнеобхідніше для вітчизняних воїнів. Цього разу місцеві ескулапи привезли медикаменти та засоби першої медичної допомоги до Навчального центру Держприкордонслужби імені генерал-майора Ігоря Момота.

Історія про те, як місяць тому подарований лікарями-онкологами бронезилет врятував життя військовому, надихнула благодійників Черкаського онкодиспансеру. Тож згодом вони зібрали понад 20 тисяч гривень, за які придбали противірусні, кровоспинні медичні препарати та індивідуальні засоби захисту. Це допоможе військовослужбовцям як протистояти застуді, так і рятувати життя при пораненнях.

Прикордонники зможуть віддячити за таку небайдужість, увагу та всебічну підтримку своїм співвітчизникам лише одним: вони і надалі самовіддано й героїчно оборонятимуть Батьківщину.

Батько, пастор, волонтер

Олександра Ярового можна назвати хресним батьком для бійців в/п «Щастя», що є найближчим прикордонним підрозділом до захопленого терористами Луганська. Олександр Миколайович – священнослужитель, батько одного з мобілізованих прикордонників та ще й волонтер.

Олег БОЙКО

Зустрілися ми з Олександром Миколайовичем, коли він привіз прикордонникам чергову порцію «подарунків». «Приніс те, що найбільше потрібно, – розповідає волонтер – мішки, цвяхи, шурпи сокири... і, звичайно, продукти: картоплю, цибулю, моркву». А ще, звісно, приїхав провідати сина Володю.

Лише в листопаді минулого року Володимир демобілізувався. Строкову служив у ремполку в Миколаєві. Невдовзі після дембеля, в лютому 2014-го, одружився. А вже в березні був мобілізований у Луганський прикордонний загін. Нині вся родина Володі, в тому числі й молода дружина – громадянка РФ – щиро переживають за свого родича, за українське військо та Україну загалом.

Стати волонтером Яровому-старшому, допоміг випадок. На металобазу, де працює Олександр Яровий, бійці 95-ої бригади пригнали бронетранспортер, щоб наварити на нього протикамулятивний захист. «Після спілкування з хлопцями я хотів йти з ними, – каже наш співрозмовник, – але як священник не міг вирушати з автоматом». Першу волонтерську допомогу – бронезилет – він з допомогою десантників роздобув для свого сина (тоді у прикордонників було значно складніше із

засобами індивідуального захисту). Після цього Олександр Миколайович вирішив займатися і матеріальною, й духовною допомогою прикордонникам. На «Щастя» нині він приїздить в тому самому броніку, тепер з нашівкою «капелан», адже доєднався до міжконфесійної організації «капеланський батальйон».

Коли в Ізюмі, де живе Олександр Яровий, і в селі, звідки він родом, розійшлася інформація чим займається наш співрозмовник, люди почали телефонувати: – «Ми зібрали допомогу, приїдь забери».

А недавно діти в школі провели благодійний ярмарок, під час якого назбирали на пральну машину для прикордонників. Так, з різних джерел назбирається, щоб кожен тиждень приїздити до прикордонників не з порожніми руками.

Трапляється за один приїзд забезпечити потрібну допомогу. Наприклад, минулого тижня Олександр Миколайович привіз дарунки разом зі своєю дружиною. Згодом вона допомагала хлопцям на кухні, а він проводив душпастирську роботу. Бо, як розповідає капелан, звернення до Бога, допомагає знайти розраду, душевний спокій людям, у яких є якісь серйозні вагання та життєві труднощі. Що ж, хочеться подякувати Олександрові Яровому за його благодатну справу. З такою підтримкою наші бійці на передовій з кожним днем стають духовно сильнішими, а сила духу подекуди переважає силу зброї.

ГАРЯЧІ БУДНІ

Сир безкоштовним не буває

Вантажний автомобіль марки Mercedes латвійської реєстрації прибув у пункт пропуску «Бачівськ» на виїзд з України. Згідно з наявними документами громадянин Латвії, який був за кермом автомобіля, віз до Росії дсп вартістю трохи більше 2 тисяч доларів США. У прикордонного наряду виникли сумніви щодо відповідності вантажу і поданих документів, тому транспортний засіб був направлений для переогляду. Під час перевірки, ініційованої персоналом Держприкордонслужби та за участю співробітників СБУ, було встановлено, що латвієць замість дсп перевозив 24 тонни 300 кілограмів сиру. Попередня сума оцінки товару склала 1 мільйон 215 тисяч гривень.

Андрій ДЕМЧЕНКО

Пофарбовані... «IPHONE»

У пункті пропуску «Шегині» співробітники Держприкордонслужби спільно з працівниками митниці виявили приховані мобільні телефони, у громадянина України, який повертався з-за кордону на власному авто. Сорокарічний житель Львівської області прямував «Фольксвагеном» та при спілкуванні з правоохоронцями дещо нервував. Крім того, про спробу провести контрабанду прикордонники дізналися завчасно. Було прийнято рішення провести поглиблений огляд транспортного засобу. Результат не забарився. 16 мобільних телефонів марки «IPHONE 6S» знайшли серед багажу. Їх водій занурив у відро з водоемульсійною фарбою, попередньо обгорнувши плівкою.

Ярослава МЕЛЬНИК

Сигарети з присмаком деревини

Велику партію контрабандних сигарет виявили на Закарпатті прикордонники, співробітники СБУ та митники. Під час оформлення транспортного засобу в пункті пропуску «Ужгород» вантажний автомобіль, яким керував громадянин Грузії, було направлено на поглиблений огляд. У ході перевірки серед партії пилотматеріалів виявлено спеціально підготовлені схованки, а саме вирізані ніші вздовж кожної дошки, які були заповнені тютюновими виробами. Загалом через кордон везли сигарети «L&M», «Прима» та «Фест» у кількості понад 50 тисяч пачок. Крім вилучених тютюнових виробів, чоловік втратив і свій вантаж пилотматеріалів вартістю майже 90 тисяч гривень.

Людмила ТКАЧЕНКО

ЮВІЛЕЮ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

ТЕРИТОРІЯ НАТХНЕННЯ

Історія будь-якого закладу будується на конкретних подіях, прикладах і людях, які, по суті, й творять цю історію. Історичний формуляр Центрального клінічного госпіталю Державної прикордонної служби України пишеться вже 30 років. У далеких 80-их роках минулого століття було прийнято рішення про створення прикордонного медичного закладу у столиці України. І перший його керівник був призначений на посаду, коли існувала лише будівельна документація, а на будмайданчику «росли» лише крани й екскаватори рили котловани. Минуло небагато часу і будівництво першої черги було завершено. Як рідну дитину плекали медики все, що створено на вулиці Ягідній. У таких умовах, колектив міг складатися лише з небайдужих людей. Кожен наступний начальник госпіталю підкреслював, що успіх, його як керівника обов'язково мав фундамент у вигляді колективу однодумців, ентузіастів і професіоналів.

... Час змінив госпіталь. Вже не за горами створення медичного центру, розширення медичних, технічних і професійних можливостей закладу. Неодмінним залишається одне: характер людей, які працюють у колективі госпіталю на вулиці Ягідній... Їм, як і 30 років тому, притаманна небайдужість та любов до рідної справи.

Про це та багато іншого, що відбувалося в історії госпіталю, читач може дізнатися зі спогадів кожного з керівників столичного прикордонного медичного закладу.

«Ідея створення госпіталю була назрілою...»

Полковник медичної служби Служб Іван Михайлович — очолював госпіталь з 1984 по 1987 роки.

— Ідея створення прикордонного госпіталю у столиці України була назрілою. Хочу нагадати, що колишній Західний прикордонний округ охороняв західну ділянку кордону СРСР, яка простягалася від Прибалтики до Керчі. На той час функціонували три прикордонні госпіталі: в Каунасі, Одесі та Львові. До 60-их років минулого століття у Львові розташовувалося і керівництво округу.

У Києві — потужний медичний потенціал у вигляді фахівців і закладів широкого профілю. Тому народилася ідея побудувати

тут госпіталь, де, використовуючи «базу», можна було б лікувати найбільш важко хворих прикордонників, застосовуючи столичні медичні можливості. А фахівців для госпіталю планували перевести зі Львова.

Тодішній командувач округу — Борис Олексійович Іванов — активно відстоював ідею будівництва разом із заступником Василем Андрійовичем Козловим. За їхньою вказівкою було навіть складено проект майбутнього комплексу будівель.

Продовжив цю роботу Микола Васильович Лавриченко, який змінив Бориса Олексійовича на посаді командуючого Західним прикордонним округом. Йому вдалося вирішити й погодити всі організаційні питання з вищим керівництвом і наприкінці 70-их років московський проектний інститут розробив проект будівництва госпіталю. Крім того, було позитивно вирішено питання по землевідведенню, адже для Києва це теж було проблемою.

У січні 1980 року я приїхав у Київ, де мені, молодому майору, доручили

займатися широким колом організаційних питань по будівництву. Генеральним підрядником стала будівельна організація «Київміськбуд-2», яка існує й донині.

Довелося взяти на себе увесь тягар паперової роботи: узгодження документації, затвердження проектних робіт, постійний контроль будівельних питань, реагування на виникаючі проблеми тощо...

Хочу зауважити, що будівництво розподілялося на дві черги: перша складалася з головного корпусу та будівлі, де готувалася їжа для хворих. Друга черга — корпус, де розташовується кардіологічне відділення, господарчий блок, сьогоднішній адмінкорпус і поліклінічне відділення.

Спорудження першої черги тривало до другої половини 1984 року. 29 листопада відбулося урочисте відкриття госпіталю. Дана подія стала знаковою для Києва. На торжество з цієї нагоди зібралося багато гостей. Ілля Якович Калініченко, на той час Командувач Західним прикор-

донним округом, приділяв велику увагу нашим проблемам, цікавився станом комплектування штату, а також побутовими проблемами медичного персоналу. До речі, було прийнято рішення не переводити лікарів зі Львова, а затвердити столичному госпіталю новий штатний розпис.

Другу чергу завершено 1987 року. 20 липня пройшли урочистості з цієї нагоди. Своєрідну будівельну підсумкову «лінію» підвів Володимир Іванович Стус. Я не дарма згадував кожного командувача. Саме завдяки їм, їхній наполегливості у відстоюванні інтересів західного округу, постійній увазі до виникаючих проблем, дали можливість довести будівельні роботи до логічного кінця. Особливо хочу подякувати всім тим, хто вклав душу в столичний госпіталь, не шкодував сил, часу, здоров'я для того, щоб новий медичний заклад запрацював на постійній основі. Я б назвав цих людей одним великим і дружним колективом, незважаючи на професію, досвід та посади! ■

«3 усієї країни до нас приїжджали найкращі»

Полковник медичної служби Золотобоев Євген Миколайович — кермав госпіталью з 1988 по 1993 роки.

— До призначення на посаду начальника госпіталю Західного прикордонного округу я протягом 10 років очолював госпіталь у Душанбе. За фахом — хірург. Так що прибувши у Київ, мав певний практичний досвід. Час роботи у столиці України я б назвав періодом становлення цього медичного закладу. Звичайно, весь «вантаж» організаційної та практичної роботи зі створення лікувальної бази взяв на себе мій попередник — Іван Михайлович Служб. Але при мені завершувалося зведення одного з корпусів.

Також ми з колективом здійснили велику роботу з благоустрою території. Сьогоднішні сосни-велетні та інші дерева, верхівки яких можна побачити лише з дахів корпусів, чверть віку тому були маленькими саджанцями, які ми пестили як маленьких дітей, доглядали та висаджували нові. Адже крім трави на території нічого не було.

За час мого керівництва успішно функціонували терапевтичне, хірургічне, неврологічне, кардіологічне, гінекологічне та шкіряно-венерологічне відділення. Фахівці-лікарі приїжджали в Київ з усіх куточків колишнього СРСР. Сахалін, Курили, Середня Азія, Закавказзя... Всього сьогодні й не перелічиш. Лікарі у нас працювали фахові, досвідчені, навчені практикою та нелегкими умовами віддалених прикордонних підрозділів. ■

«Особистості гуртували колективи відділень»

Полковник медичної служби Глазунов Сергій Васильович — очільник госпіталю з 1993 по 1998 роки

— Хотів би відмітити постійну увагу з боку керівництва Прикордонних військ до питань медицини. У нелегких умовах фінансування відомства у перші роки незалежності України, виділялися кошти на закупівлю обладнання. Таким чином, госпіталь поповнився технікою для діагностичного, урологічного та

лабораторного відділень. Для останнього було закуплено сучасне на той час автоматичне та напівавтоматичне обладнання для обробки аналізів. До цього це робили лаборанти вручну.

Окремо хотів би сказати про людей, медиків, які своїм бажанням працювати та робити корисне для загальної справи просто гуртували навколо себе колективи відділень. Хочеться згадати Сергія Борисовича Майдана, який вкладав душу та знання у рідне урологічне відділення. Або відділення анестезіології та реанімації, яке на той час очолював Юрій Володимирович Тархов. До речі, сьогоднішній начальник управління охорони здоров'я генерал-майор Валентин Григорович Волоха розпочинав свою службову кар'єру саме у цьому відділенні.

Як лікар з великим практичним стажем хочу зауважити, що робота у реанімації потребує не лише великої відповідальності,

але й уміння приймати швидкі, а подекуди й неординарні рішення заради порятунку життя хворого. Не маю сумнівів, що люди, які пройшли життєве гуртування у таких нелегких професійних умовах, формуються справжніми особистостями та відповідальними керівниками.

З великим професійним задоволенням сприйняв звістку про відкриття у рідному прикордонному госпіталі відділення неврозів. Як професійний психіатр хочу сказати, що це своєчасне та правильне рішення. Сьогодні ми маємо справу з великою кількістю молодих людей, яким вкрай важлива психіатрична допомога та психологічне розвантаження. Досвід Афганістану свідчить, що людям, які побували на війні, необхідна серйозна допомога та адаптація.

Загалом роки керування госпітальним колективом я згадую з задоволенням і вдячністю. ■

ЮВІЛЕЮ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

ТА УСПІХУ

«Госпіталь набув статусу клінічного»

Полковник медичної служби Шлемко Дмитро Іванович – начальник госпіталю з 1998 по 2005 роки

– У госпіталь я потрапив 1994 року, після закінчення академії. Наступного року став провідним хірургом, а у травні 1998 року очолив столичний медичний заклад. Свій період керівництва госпіталем я б охарактеризував як час перебудови. Приходили нові фахівці, запроваджувалися передові методи та стандарти в лікуванні. Особливу увагу приділяли технічному осна-

щенню. У 2003 – 2004 роках за фінансової підтримки столичної мерії госпіталь отримав нове обладнання для хірургічного, лабораторного та діагностичного відділень. Одна з комерційних організацій передала нам сучасну техніку УЗД і апаратуру для кардіологічного відділення.

Також 2005 року відкрито поліклінічне відділення, нового «обличчя» набули гінекологічне, урологічне, хірургічне, інфекційне, кардіологічне та лабораторне відділення. До речі, останнє значно розширило діапазон медичних досліджень, завдяки новій апаратурі, про яку я говорив вище. Ремонт проведено у приймальному відділенні, адже це перше відділення, з якого хворий розпочинає шлях до оздоровлення.

Значно розширив свої можливості госпіталь після того, як нам дозволили надавати платні послуги. За основу ми взяли правовий і практичний шлях, який пройшов столичний госпіталь Міністерства оборони. Це рішення дало нам можливість, враховуючи інтереси

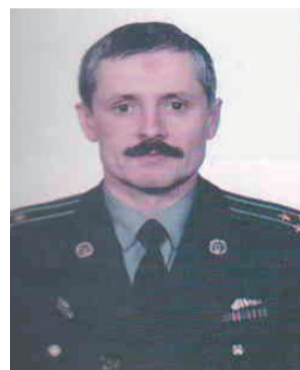
відомства, легально заробляти гроші та удосконалити власну матеріальну базу. Крім того, лікуючи тематичних хворих (пацієнти, які мали хвороби, що рідко зустрічаються у нашого персоналу), лікарі підвищували свій професійний рівень, а також набували безцінного досвіду.

Особливим рядком у історії госпіталю прописано 2004 рік. Саме тоді наш лікувальний заклад набув статусу клінічного після відповідного Наказу Міністерства охорони здоров'я. На базі столичного прикордонного госпіталю почали розміщуватися клініки хірургії, урології, гінекології та терапії Національного медичного університету ім. О.О. Богомольця та Національної медичної академії післядипломної освіти імені П. Л. Шупика. Це відкрило нові можливості для розвитку та удосконалення роботи.

До 20-річчя з дня створення госпіталю наш колектив отримав Почесну грамоту Кабінету Міністрів України.

«Люди були «генератором» ідей»

Полковник медичної служби Кав'юк Василь Юрійович – очільник госпіталю з 2006 по 2007 роки

– Велика сила госпіталю в його колективі. Коли я очолював цей заклад ми вирішували багато завдань і основним «генератором» були люди, кожен з яких професіонал і особистість. Протягом 2006 – 2007 років у госпіталі було зроблено капітальний ремонт у інфекційному, терапевтичному,

отоларингологічному, гастроентерологічному відділеннях. Вони набули зовсім іншого, сучасного імпульсу.

Окремо хочу сказати про технічну складову. Зарубіжні партнери допомогли нам оновити парк автомобільної техніки. 2006 року німецька сторона передала в наше розпорядження реанімобіль «Мерседес». А наступного року Посольство Італії презентувало нашому лікувальному закладу автомобіль для надання невідкладної допомоги.

2007 року на базі столичного госпіталю було проведено Міжнародну конференцію керівників медичних служб країн СНД. Під час її роботи ми вперше провели своєрідний сеанс телемедицини, під час якого учасники заходу побачили у прямому ефірі хід операцій в інших вітчизняних прикордонних госпіталях.

«Професійний рівень – стержень лікаря»

Полковник медичної служби Процик Леонід Іванович – керівник госпіталю з 2007 по 2013 роки

– Стержневим моментом розвитку госпіталю вважаю зростання професійного рівня наших лікарів і кількість складних оперативних втручань, проведених власними силами. Виросла кількість лапароскопічних і ендоскопічних оперативних втручань. Це дуже важливо, адже вони менш травматичні для організму, а також прискорюють процес одужання пацієнта.

Окремо хочу відзначити установку комп'ютерного томографа. Це дозволило безкоштовно проводити нашим хворим унікальні методи досліджень, які дають точні відповіді на багато питань, пов'язаних

з методами лікування, необхідністю або відсутністю показань для оперативних втручань.

По суті, ми відкрили нове гінекологічне відділення, закупили для нього сучасне обладнання. Це питання було актуальним, адже значно зросла кількість військовослужбовців-жінок. Крім того, безкоштовно почали обслуговуватися службовці та члени сімей діючих військових і ветеранів. Навантаження на лікарів закладу значно зросло.

Хочу зазначити постійну увагу керівництва відомства до проблемних питань. Були виділені кошти та проведено ремонт внутрішніх і зовнішніх мереж водопостачання та водовідведення, осучаснювали умови роботи в отоларингологічному, хірургічному, неврологічному, рентгенологічному відділеннях, кабінетах ендоскопії та ультразвукового досліджень.

Користуючись нагодою хотів би привітати весь колектив зі святом та побажати в подальшому успіхів, зростання у службовому плані та військовій кар'єрі, щоб і надалі послуги, які надаються пацієнтам були якісними, а медична допомога своєчасною! Колектив госпіталю завжди працював від душі й для людей!

«Сьогоднішній ювілей – період становлення»

Полковник медичної служби Карнаух Михайло Іванович – очолює госпіталь з 2013 року по сьогодні

– Я приступив до виконання службових обов'язків наприкінці минулого року, коли в країні почалося політичне протистояння, яке згодом переросло у кризу. У такий ситуації кожен громадянин-патріот проявляє свої найкращі якості та робить все можливе й навіть

більше для країни. Не став виключенням і прикордонний лікувальний заклад. Через руки госпітальних лікарів «пройшло» 348 поранених на Сході України прикордонників. На жаль, один із поранених помер. Врятувати його ми не могли, тому що прибув до нас із травмами, не сумісними з життям.

Госпіталь двічі «пережив» псевдомінування. Важко передати словами ті зусилля, яких докладала чергова зміна медиків, оперативно евакуюючи хворих і поранених з відділень та реанімації за межі госпіталю. Для колективу це був своєрідний тест на профпридатність, який ми з честю витримали. За останній рік госпіталь зробив, я вважаю, потужний крок вперед як згуртований колектив фахівців і однодумців.

Крім того, персонал закладу на власні очі побачив най-

кращі людські риси звичайних українців, які приходили та пропонували нам будь-яку допомогу або відразу приїжджали у госпіталь не з «порожніми» руками. Спостерігаючи таке ставлення до кожного з наших хлопців та лікувального закладу взагалі, переповнюєшся гордістю та вдячністю за підтримку.

З огляду на пройдений шлях вважаю, що 30 років для історії госпіталю – це період становлення. Ми міцно стоїмо на ногах та рухаємося вперед. Нещодавно двоє наших лікарів – хірург і нейрохірург – відбули на стажування у французький госпіталь імені Жоржа Помпіду. Всі витрати взяла на себе приймаюча сторона. Це свого роду – визнання професійності наших фахівців. Так що прикордонних лікарів знають те пер і за кордоном.

Від редакції. На сьогоднішній «родина» госпіталю складається з 19 відділень. За час існування закладу проліковано понад 100 тисяч осіб, проведено більше 26,3 тисячі оперативних втручань, дві третини з яких кваліфікуються як складні. Медичним персоналом закладу під час амбулаторного прийому прийнято понад 600 тисяч осіб, а понад 85 відсотків військовослужбовців, які пройшли лікування, визнані придатними до військової служби.

Колектив Інформаційного агентства приєднується до вітань на адресу госпіталю і бажає ювіляру й надалі залишатися молодим у душі, невтомним у впровадженні нових ідей, непоступливим у відстоюванні інтересів прикордонників на ниві здоров'я.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Світлана ДЕЙЧУК

НАЙРІДНІШИЙ,
НАЙБЛИЖЧИЙ,
НАЙДОРОЖЧИЙ...

14 вересня Євгену Пікусу мало б виповнитися 35 років. Він — один із близнюків. Другий — майор Михайло Пікус — теж прикордонник. Брати завжди йшли пліч-о-пліч, бо ж близнюки.

Народилися у Вінниці, в сім'ї військових. Разом ходили в дитячий садок, одночасно пішли до школи. З першого класу захопилися плаванням, а ще братів приваблювала музика. В цьому велика заслуга й батьків, які хотіли, щоб хлопці замість пошуку пригод на вулицях міста, долучалися до прекрасного.

Мрію стати військовими Євген і Михайло плекали з дитинства, бо ж за приклад мали батька — кадрового офіцера Михайла Григоровича, нині офіцера запасу.

Закінчивши вінницьку школу, брати вступили до академії Держприкордонслужби, що у Хмельницькому. І лише після випуску роз'їхалися близнюки у різні підрозділи.

Останнім місцем служби підполковника Євгена Пікуса було Східне регіональне управління, де він займав посаду старшого офіцера відділу прикордонного контролю. Майор Михайло Пікус служить у Херсонській області заступником начальника відділу прикордонної служби.

Михайлу говорити про брата в минулому часі важко, адже вони з Євгеном були найріднішими людьми — разом росли,

навчалися, мужніли та допомагали один одному. Коли Євген поїхав у Донецьк, ніхто не знав. Він сказав рідним, що поїхав у Харків. Про те, що перебуває у «Красній Талівці», нікому не знався.

— Ми з ним щодня зідзвонювалися, — розповідає Михайло Михайлович. — Брат переконував, що у нього все нормально. Знаючи його запальний характер, попросив бути обережним.

ЖИТТЯ ВІДДАВ
ЗА БАТЬКІВЩИНУ

Підполковник Євген Пікус особисто виявив бажання служити в «гарячій точці» — у відділі прикордонної служби «Красна Талівка». Тут він дуже допоміг мешканцям однойменного селища. Він ініціював та організував поновлення пошкодженої під час обстрілу бойовиків лінії електропостачання. Після цього місцеві стали набагато краще ставитися

ної служби «Морозовичі». — Він першим під шквальним вогнем мінометів дістався до авто, яким з поля бою вчасно вивезли поранених бійців. За місяць після цього — 27 липня — разом з ним ми натрапили на диверсійну групу на кордоні. Відбили її напад без втрат і поранених. Наступного дня «зачистили» місцевість та виявили місця розташування диверсантів — там знаходилися сухі пайки російського виробництва.

прибуло підкріплення. Прорив чужинців через кордон не відбувся.

— Того скорботного дня, — згадує капітан Ігор Горда, — підполковник Євген Пікус ініціював «зачистку» території, яку ми, зрештою, успішно провели. А після повернення буквально за дві години надійшла доповідь від прикордонного наряду, що знаходився на лінії держкордону про те, що після сутички з диверсійною групою є один «200-ий» та один поранений.

На допомогу ми підняли наші резерви. По прибутті на місце підполковник взяв командування в свої руки. Розділив бійців на дві групи. Одна відправилась безпосередньо до лінії рубежу, щоб перекрити відступ бойовиків. Ми разом з Євгеном Михайловичем взяли «зачистати» місце в районі бойового зіткнення.

Я запропонував розпочинати з лісопосадки, на що підполковник сказав: «А якщо там наші?». Він дуже переживав, щоб ми не помилились і не стріляли по своїх. Несподівано пролунали постріли. Підполковник Євген Пікус, падаючи, своїм тілом закрив мене від куль і осколків з підствольного гранатомета, тим самим врятувавши мені життя... Сам він отримав смертельне поранення в голову, ще дві кулі пробіли його бронезилет.

Так загинув Герой. Він був гарною людиною, мудрим командиром і безстрашним воїном. Здавалося, ніщо не могло затьмарити щирю посмішку Євгена. Нічого, крім шквального вогню агресора. За чотири дні до загибелі підполковника Пікуса нагородили медаллю «За військову службу Україні».

Вічна і світла пам'ять Герою! ■

Останній бій Євгена Пікуса

У важкому протистоянні на Сході країни гинуть за Батьківщину її кращі сини. 25 серпня у смертельному бою з ворогом закінчилося земне життя патріота, підполковника Євгена Пікуса — мужнього, незламного, вольового і безстрашного офіцера, який залишився вірним Військовій присязі до кінця.

«Я теж до тебе поїду», — сказав Михайло. На що Євген відповів: «Не варто їхати. Нехай хоч один із нас залишиться живим».

Тоді Михайло не надав значення словам, які, на жаль, згодом виявилися пророчими.

— Трагічного дня — 25 серпня — я розмовляв з братом хвилин за 30 до його загибелі, — продовжує свої журливі спогади майор Пікус. — А дець близько 16-ої години мені зателефонував командир зі словами: «Я не знаю, як тобі це сказати — твій брат загинув...». Як сприйняти таку звістку брату-близнюку? Це все одно, що половини тебе вже немає. Зараз залишається просто пишатися тим, що в мене був, є і буде брат. Це моє найрідніше, найближче, найдорожче...

до прикордонників, а особливо гарно відгукувалися про підполковника Пікуса.

Своїми знаннями, досвідом, а також умінням не розгубитися в складній бойовій обстановці підполковник Євген Пікус уберіг життя багатьом бійцям. Свідченням цього був мінометний обстріл, що стався 28 липня, під час якого постраждали начальник Луганського прикордонзагону полковник Сергій Дейнеко та підполковник Денис Цяцькун. Завдяки Євгену Михайловичу поранених офіцерів вчасно вивезли з поля бою.

— Євген Михайлович не злякався, — згадує з болем у серці про свого бойового побратима підполковника Пікуса капітан Ігор Горда, перший заступник начальника відділу прикордон-

МУЖНІСТЬ

«Топаз» — позивний звітцяги

Указом Президента України №747/2014 «Про відзначення державними нагородами України» за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, нагороджено медаллю «За військову службу Україні» капітана Горду Ігоря Миколайовича.

Ярослава МЕЛЬНИК

Народився Ігор Миколайович на Хмельниччині. Отримавши атестат зрілості, юнак, не вагаючись, вступив до Національної академії ДПСУ імені Б. Хмельницького. Він бачив себе у майбутньому тільки офіцером-прикордонником. Золоті парадні погони з лейтенантськими зірочками Ігор Горда отримав 2005 року. Першим місцем служби для нього став Луганський прикордонний загін — ВПС «Росси́пне», де обіймав посаду заступника начальника відділу по роботі з персоналом. Згодом проходив службу в управлінні прикордонного загону, після чого був призначений на посаду заступника начальника відділу прикордонної служби «Красна Талівка». Тут і застали його воєнні дії.

Особливо запам'яталися капітану Горді два бої. Перший із них відбувся 27 липня нинішнього року. Тоді офіцер брав участь у прикритті групи керівного складу тактичного угруповання «Північ», яка виконувала завдання з рекогносцировки контрольованого району та потрапила на заміновану ділянку. Цим і скористався ворог. Під мінометним вогнем противника капітан Ігор Горда, проявивши особисту мужність та відвагу, забезпечив прикриття, охорону та виведення з-під вогню рекогносцировщиків. Під час шквального обстрілу сепаратистів офіцер-прикордонник уберіг життя полковнику Сергію Дейнеко, за

що той пізніше щиро дякував під час зйомок телепроекту «Хоробрі серця», а також генерал-майору, на той час ще полковнику Віктору Бабюку та підполковнику Денису Цяцькуну.

А потім було не менш гаряче 25 серпня. Під час патрулювання державного кордону в районі населеного пункту Талове прикордонний наряд, до складу якого входив капітан Горда, виявив та вступив у бій з добре озброєною чисельною диверсійно-розвідувальною групою росіян, яка проникла на територію України. Під час цього бою загинув підполковник Євген Пікус. Спогади про його загибель для Ігоря Горди дуже важкі, адже бойовий побратим

був для нього зразковим командиром і справжнім офіцером. Не повернувшись з того бою ще троє прикордонників — старший прапорщик Дмитро Арнаут, В'ячеслав Фірсов та молодший сержант Олег Сороченко.

Під час проведення бойових дій капітан Ігор Горда мав свій позивний — «Топаз». Він назавжди залишився у пам'яті офіцера, як і бойові епізоди на палаючому війноному Сході країни. Незважаючи ні на що, «Топаз» вистояв у нелегкому і нерівному протиборстві з ворогом.

Нині капітан Ігор Горда проходить військову службу у Львівському прикордонному загоні. ■

ТРАДИЦІЇ

У пам'яті назавжди

**Мужність, патріотизм, вірність
Військовій присязі – це далеко не
повний перелік найкращих
людських рис, характерних для
воїнів у зелених кашкетах.**

Василь КЛИМЕНКО

Особливе місце серед них посідає і така притаманна прикордонникам благородна ознака, як духовна спадкоємність поколінь. Без неї навіть важко уявити образ захисника державного рубежу. Незалежно від часу: у роки минулі чи у наше сьогодення.

А воно нині, як ніколи, тривожне і жертвне для тих, хто на Сході країни у військовому протистоянні захищає її територіальну цілісність. На палаючих вогнем війни Донеччині та Луганщині разом зі своїми бойовими побратимами участь в АТО беруть і воїни-прикордонники. Їхні підрозділи, відряджені у найгарячіші точки бойового зіткнення, щоденно демонструють притаманну їм несхитність перед ворогом. Трагічно-болісними, сумними рядками у славетну історію прикордонного відомства України уже вписано 60 імен військовослужбовців у зелених кашкетах, які загинули на полі нерівної брані. А скільки поранених, фізично скалічених, морально травмованих прикордонників перебуває зараз у військових госпіталях та лікарнях. Загіблі герої, їхні сім'ї та вояки, обпалені війною в зоні АТО не повинні залишатися забутими.

Про це йшла мова з очільником Громадської ради при АДПСУ, головою комітету організації ветеранів Держприкордонслужби генерал-лейтенантом у відставці Анатолієм Макаровим. Виступаючи на засіданні Колегії прикордонного відомства, він наголосив на тому, що сивочолі ветерани, які десятки років життя віддали службі з охорони державних рубежів, мужньо проявили себе в роки неоголошеної війни ДРА, у нинішній нелегкий час воєнного протистояння на Сході країни мають зайняти активну позицію, зокрема у вирішенні питань щодо увіковічення пам'яті героїв-прикордонників, котрі віддали своє життя у боях за територіальну цілісність Вітчизни.

Громадська рада при АДПСУ разом з комітетом організації ветеранів Держприкордонслужби виступили з ініціативою увіковічити пам'ять загиблих у зоні АТО на Алеї слави прикордонників, розташованої у столичному парку культури та відпочинку «Перемога». Декілька років тому на Алеї було встановлено пам'ятник «Захисникам кордонів Вітчизни». Це місце стало не лише уособленням подвигу звитяжців кордону – тут щороку в день святкування професійного свята – Дня прикордонника – збираються ветерани кордону та їхні сім'ї, а також громада міста. Зрине увіковічення на Алеї прикордонників імен загиблих захисників кордону в зоні АТО має стати ще одним свідченням вшанування героїчної слави нащадків «зелених кашкетів» та, безсумнівно, сприятиме патріотичному вихованню молоді на прикладах духовної спадкоємності поколінь.

Нинішня молодь, яку багато хто з наших співвітчизників вважав інертною, занадто прагматичною в житті, у тривожно-буремний для українців час своїми справами демонструє яскраві зразки любові до рідної землі, а також поваги та турботи до її захисників. У тому числі й до воїнів у зелених кашкетах. Неоціненну матеріальну допомогу та моральну підтримку волонтерів на блокпостах у зоні бойових дій на Сході країни та в місцях дислокації прикордонники відчувають постійно, незважаючи на небезпеку, яка повсякчас чатує над ними. Тож залучення представників волонтерського руху до діяльності Громадської ради, роботи ветеранських організацій на місцях тільки сприятиме підвищенню активності останніх як в організації надання допомоги та моральної підтримки учасникам АТО, так і шанування пам'яті загиблих героїв.

У вирішенні завдань, які сьогодні стоять перед прикордонним відомством із захисту територіальної цілісності країни, її державних рубежів, добрі справи ветеранів, постійно підтримуваних курівництвом ДПСУ, лише сприятимуть примноженню славетних традицій усіх поколінь «зелених кашкетів».

СЛУЖБА

Вершник у зеленому береті

Немов легендарного фольклорного вовка, дільничного інспектора прикордонної служби, «годують ноги». Адже для того, щоби втримати ситуацію на кордоні під надійним контролем, інспектору доводиться багато пересуватися своєю ділянкою. Тому цю категорію прикордонників і забезпечено службовим транспортом. Утім, трапляються випадки, коли штатний мотоцикл лишається в стороні, при тому, що інтереси служби від цього аніскільки не страждають.

**Володимир КАЧАНОВЕЦЬКИЙ,
Костянтин ПЯСЕЦЬКИЙ**

Звичайно, «моторизований» ДПС встигає вирішити набагато більше службових питань, аніж той, який пересувається своїм ходом. Проте попри очевидні плюси, мотоцикл теж має певні недоліки. Адже використання цього «залізного коня» взимку та під час міжсезонного бездоріжжя поза асфальтом стає проблемою. Але ж на замок кордон на цей час не закрити. Тож, не маючи іншого виходу, доводиться інспектору моніторити ситуацію пішки, долаючи інколи десятки кілометрів на день.

Зрозуміло, що працювати за таких умов – непросто хоча би чисто фізично. Втім, доволі креативний вихід із такого, здавалося б, неминучого стану – цілком можливий. Це доводить дільничний інспектор із Білгород-Дністровського загону прапорщик Юхим Плуцкі, який окрім «коня», якого виділила йому для охорони кордону держава, час від часу залучає до цього процесу й власну кобилу Майю.

Таке просте рішення прийшло до Юхима зненацька. Адже одного разу він отримав телефонний дзвінок про можливе порушення кордону. Реагувати було потрібно негайно, але мотоцикл стояв прикутий негодою. А наздогнати порушника бігом прикордонник аж ніяк не встигав. Поруч стояла лише Майя... І вона зарадила – зловмисника було затримано.

Звичайно, Майя має повсякденну мирну роботу в невеличкому приватному господарстві – обробляє землю, возить корми та інші необхідні

вантажі. Але у разі потреби – на першу ж вимогу господаря негайно «заступає» на охорону кордону.

При цьому застосування кінської сили для інспектора Плуцкі – ніяка не екзотика.

– Я народився і виріс у селі Підгірне Тарутинського району – у краю, який здавна славився вівчарством, – пояснює Юхим Плуцкі, – тож справу із кінськими мав змалку, допомагаючи дорослим у випасу худоби. І вже у сім років почав потроху їздити верхи, а до десяти вже впевнено тримався у сідлі.

Як засіб пересування Майя має чимало відчутних переваг над штатним транспортом прикордонника, хоча у потужності та швидкості однозначно програє.

Так, кінь не боїться забруднити копита ані в снігу, ані у багноці польових доріг. А умов, які були б не «по плечу» чотириногому помічнику, у цій місцевості практично не буває.

По-друге, вершник знаходиться від землі вище, ніж водій мотоцикла, тож бачить куди більше навкруги. Він може сміливо заїхати до посівів кукурудзи чи соняшника й бачити, що відбувається навколо. До того ж кінь має можливість спостерігати за тим, що діється навкруги куди уважніше, ніж мотоцикліст. Адже кінь досить швидко запам'ятовує маршрут, сам дивиться собі під ноги та обирає безпечну дорогу. Кермуючи ж мотоциклом, людині від дорожньої обстановки відволікатися небезпечно. І для того щоб уважно озирнутися, потрібно обов'язково зробити зупинку.

Ще один момент – шумність руху. Кінь пересувається тихо, а техніка завжди їде, наперед посилаючи демаскуючий звук роботи двигуна. Та

й прослухати навколишні місця крізь рокіт мотору людині теж досить важко.

– Коні дуже чутливі до небезпеки, – ділиться інспектор. – У наших краях можна досить часто зустріти вовків, які кочують з Молдови та Румунії. Майя здалеку за запахом відчуває присутність вовка, і відразу дає про це знати. Тож: попереджений – озброєний.

Сюди ж слід додати, що вершник психологічно виглядає відчутно сильнішим за пішохода. Тому в багатьох країнах і досі існують та успішно діють підрозділи кінної поліції.

У всіх цих перевагах дільничний Юхим Плуцкі переконався на власному досвіді. Так, 2009 року він один затримав трьох громадян Республіки Молдова, які незаконно перетнули кордон та прямували в бік українського села. Вже наступного 2010 року знову ж таки один дільничний зміг затримати чотирьох порушників, які переховувались у полях соняшника. Побачивши прикордонника-вершника, порушники збилися до купи і боялися навіть поворухнутися.

Проте заради справедливості слід сказати, що попри очевидні плюси, мати такого помічника під силу далеко не кожному. Адже кінь – це не іграшка, а істота, яка потребує серйозного догляду. Для нього має бути обладнана стайня, його потрібно щодня чистити, вчасно замінювати підкови, й робити багато-багато чого іншого. Окрім цього, обов'язково треба ще й знайти з конем «спільну» мову. Та, зрештою, – по-справжньому любити його. Тоді й кінь озветься любов'ю та стане незамінним другом господарю.

Для родини Плуцкі Майя – наче повноправний член сімейства. Обидві дочки Юхима від неї у захваті. І серед перших слів, вимовлених молодшою дівчинкою, не випадково було слово «Майя».

Місцеві жителі поважають свого дільничного прикордонника. І не лише тому, що він представник влади. За ті п'ять років, які прослужив Юхим на ділянці, на його «рахунок» зібралось вже чимало реальних корисних справ, до багатьох з яких причетна й його вірний помічник – Майя.

Відзнаки честі, мужності та слави

Перші згадки про наміри розгорнути національну нагородну справу належать до періоду правління уряду гетьмана Петра Скоропадського. За його дорученням при Головному штабі армії у травні 1918 року було створено комісію для «вироблення військових орденів і медалей». Вона внесла на затвердження цілу систему відзнак для військовиків і цивільних.

Олександр СОПОВ

Пропонувалося заснувати ордени князя Ярослава Мудрого (за заслуги на громадському полі), святої княгині Ольги (за заслуги жінок на громадському полі), святого Архистратига Михаїла (за військову хоробрість), Залізного Хреста (за визвольну боротьбу), святого князя Володимира (за відзнаки в держслужбі), хрест та зірку Слава і Відродження України.

За Директорії законом Української Народної Республіки від 24 січня 1919 року проголошувалося заснування двох відзнак – Республіки та Слава України. Цей закон став першим правовим документом, яким започатковувалися власні українські нагороди. 19 жовтня 1920-го Головний отаман військ УНР – Симон Петлюра затвердив ще дві відзнаки – орден Визволення двох ступенів і відзнаку «Залізний хрест». Але лише Залізному хресту судилося побачити світ. На жаль, в еміграції...

...У радянській Україні з 1921-го по 1933 роки також існував власний орден – Трудового Червоного Прапора. Виготовлено їх було близько 5 000 штук. 1922 року було засновано Почесні звання, (яких 1989 року налічувалося аж 54!), а згодом і нагрудні знаки до них. 1969 року з'явилися нагрудні знаки до Почесної Грамоти та Грамоти Президії Верховної Ради УРСР...

Та справжньою сенсацією для істориків стали архівні відомості про те, що 1967-го року ЦК Компартії УРСР та Верховна Рада УРСР планували заснувати справжні республіканські нагороди – ордени Державного Прапора Української РСР і Трудової Слави, а також медаль «За трудові заслуги». Однак з Москви таким намірам швидко «перекрили кисень».

Робота над формуванням ідеології майбутніх відзнак розпочалася в січні 1992-го, коли постановою Президії Верховної Ради України було створено спеціальну комісію з питань заснування державних нагород. До складу комісії уві-

йшли відомі вчені, народні депутати, міністри, керівники творчих громадських спілок і представники інших структур.

Проаналізувавши більш як півтисячі пропозицій, Комісія у червні 1992-го року розробила базовий варіант концепції системи державних нагород. Так, передбачалося заснування орденів «Відроджена Україна» (за виняткові заслуги перед державою), Пошани (за видатні досягнення в розвитку економіки, науки, культури, освіти та інших сфер), «Захиснику України» (за військові заслуги), Милосердя (за благодійну діяльність), медалей «За мужність» (за відвагу, виявлену під час виконання військового, службового та громадського обов'язку), «Звізда Полин» (за заслуги в ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи).

Багатомісячний підготовчий процес завершився 4 травня 1993 року внесенням питання про заснування державних нагород на розгляд засідання Верховної Ради. Після бурхливого обговорення народними депутатами постанову про державні

нагороди України було ухвалено в першому читанні 228 голосами. Утім, до другого читання справа не дійшла: вир політичних пристрастей, який виник навколо дострокових виборів Президента та Верховної Ради, повністю відволік депутатів від такого «буденного» питання, як державні нагороди. Та так, що справа їхнього зако-

Президента України» 14 травня 1992 року затвердив секретар Адміністрації Президента та голова Комісії з державних нагород при Президентові України.

В умовах часового цейтноту, виконавець замовлення скооперував свої зусилля з іншими підприємствами. Усі частини знака, окрім тризуба, виготовлялися на Ризькому комбінаті «Дайльраде», основа колодки – на донецькому «Енергозаводі». Стрічка надійшла з російського міста Подольська, але через невідповідність кольору її терміново замовили на Київській стрічковкацькій фабриці. Відповідальну місію з виготовлення срібного з позолоченням тризуба та вінка навколо нього доручили професіоналам Київського ювелірного заводу. Збирали знаки в Донецьку.

Першу партію «Почесної відзнаки» в кількості 25 штук відправили в Адміністрацію Президента в липні 1992-го року. Одночасно із «народженням» знака відбувалося його документальне оформлення. І, нарешті, 18 серпня 1992 року світ побачив відповідний Указ Президента. Ним передбачалося нагороджувати відзнакою громадян України та іноземних держав «За особисті заслуги в розбудові суверенної, демократичної, правової держави в економічній, науково-технічній, гуманітарній, соціально-культурній сферах, вихованні дітей, у захисті державних інтересів і піднесенні міжнародного авторитету України, активну миротворчу, благодійну, милосердну, громадську діяльність на благо України та своїх співвітчизників». Нагородженому окрім самого знака видавали і його мініатюру для пошканденого носіння, а також відповідну Грамоту за підписом Президента України.

Перші укази Глави Держави про нагородження Почесною відзнакою Президента України датовані 21 серпня 1992 року. Серед перших орден отримали Левко Лук'яненко, Надзвичайний і Повноважний Посол України в Канаді, поетеса Ліна Костенко, триразова олімпійська чемпіонка Олена Бризгіна.

До квітня 1995-го Почесна відзнака залишалася єдиною державною нагородою в Україні. Але після заснування низки президентських нагород у вересні 1996 року вона трансформувалася в орден «За заслуги». У цьому статусі вона увійшла і до закону, ухваленого 2000 року, в якому вже офіційно було затверджено цілісну нагородну систему України. ■

ВІД ЩИРОГО СЕРЦЯ!

Керівництво та весь персонал Херсонського прикордонного загону вітає з Днем народження наших іменинників: майора **СТЕЦЮКА Мирослава Миколайовича**, майора **ЩЕТИНСЬКУ Аліну Василівну** та капітана **ПАНЧУКА Ігоря Володимировича**! Бажаємо їм міцного здоров'я, побільше позитиву в житті та на службі!

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

МИТЬ РОЗРЯДКИ

– Кохана, тобі не холодно?
– Холодно...
– Добре, що я тепло вдягнувся!
***

Єдине сильне почуття, в якому чоловік охоче зізнається жінці – це відчуття голоду.
***

Гроші псують людей – так що у нас в основному народ хороший.
***

Добре бути жінкою. З роботи прийшла, швидко прибрала, попросувала, попрала, їсти приготувала, дітей спати поклала, чоловіка похвалила! І вільна! Роби що хочеш!
***

Програміст після напруженого трудового дня заглядає в холодильник, дістає

пачку масла, читає на обгортці: «Масло вершкове. 72%». У голові швидко минає думка:

– О! Скоро завантажиться!

Повертає масло в холодильник і закриває дверцята.
***

Найщасливіший день дівчини – це її весілля, бо тільки тоді, вставши зранку, вона точно знає що їй одягнути.
***

– Я на права не здала.
– Що завалила? Теорію? Практику?
– Пішохода.
***

– Я прийшов попросити руки вашої доньки.
– Глянь, який хитрий. Всю забирай!

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Видається
з липня 1943 року

ПРИКОРДОННИК
УКРАЇНИ

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:
61023

Заступник головного
редактора
Костянтин ПЯСЕЦЬКИЙ

Черговий по номеру
Андрій КУЧЕРОВ

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 38270
Наклад: 4850 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялинська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@pvu.gov.ua
kordo@ukr.net